

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň
Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

Česká televize,
sídlem Kavčí hory, 140 70 Praha 4,

proti
žalovanému

Úřad pro ochranu osobních údajů,
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 01. 2024, č. j. UOOU-02969/23-12,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně obdržela žádost ze dne 26. 5. 2023 (dále jen „žádost“) o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), kterou se žadatel domáhal poskytnutí následujících informací: 1) Kolik v roce 2022 činily celkové externí náklady České televize na výrobu pořadů Otázky Václava Moravce a Fokus Václava Moravce, a 2) Kdo a v jaké výši byl příjemce těchto veřejných finančních prostředků České televize.
2. Žalobkyně poskytla žadateli informace k bodu 1) žádosti, v rozsahu bodu 2) žádost rozhodnutím odmítla. K odvolání žadatele bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalobkyně po novém projednání věci rozhodnutím ze dne 14. září 2023, č. j. LP 2897/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) opět odmítla informace poskytnout z důvodu vymezeného ustanovením § 8a informačního zákona s odkazem na ochranu soukromí dotčených osob (příjemců externích nákladů).
3. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. ledna 2024, č. j. UOOU-02969/23-12 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo rozhodnuto o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Výrokem I. napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení bylo zastaveno; výrokem II. bylo žalobkyni dle § 16 odst. 5 informačního zákona příkázáno poskytnout žadateli požadovanou informaci ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Úvodem se žalobkyně vyjadřuje ke své aktivní legitimaci a přípustnosti žaloby, k čemuž odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020-40, nebo rozsudek ze dne 20. 10. 2023, č. j. 3 As 383/2021-26. Podle této judikatury povinný subjekt, u něhož byl jako orgán příslušný rozhodovat o odvoláních a v řízení o stížnosti určen Úřad pro ochranu osobních údajů, může podat žalobu proti rozhodnutí, kterým Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodl o odvolání či stížnosti proti rozhodnutí povinného subjektu a kterým byl povinný subjekt zkrácen na právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.
5. Napadené rozhodnutí a informační příkaz vydal žalovaný, aniž by zohlednil práva třetích osob. Při poskytování informací podle informačního zákona mají osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V případě, že žádost o informace je odmítnuta, pak pro odvolací řízení již s ohledem na subsidiární použitelnost správního řádu vymezenou v § 20 odst. 4 písm. b) informačního zákona platí ustanovení o účastenství vyplývající z § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
6. V řízení o žádosti byly žalobkyní identifikovány osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, a tyto dotčené osoby byly žalobkyní vyrozuměny o podané žádosti a byl jim dán prostor k vyjádření. V řízení o odvolání i v řízení o vydání informačního příkazu pak tyto dotčené osoby mají v souladu s § 27 odst. 1 správního řádu postavení účastníka řízení. Žalovaný si byl existence těchto dotčených osob vědom, avšak ve výroku, jímž bylo v odvolacím řízení zrušeno rozhodnutí žalobkyně, ani ve výroku, jímž byl vydán informační příkaz, v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neuvedl označení těchto účastníků. Absence označení účastníků řízení ve výrokové části

rozhodnutí je nezákonná a zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání i rozhodnutí o informačním příkazu.

7. Žalovaný taktéž nezaslal v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu stejnopis podaného odvolání všem účastníkům (tedy všem dotčeným osobám), kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a neučinil výzvu, aby se k odvolání vyjádřili. Žalovaný i přesto, že těmto účastníkům řízení nebyla dána možnost vyjádřit se k odvolání a uplatnit tak námitky, s nimiž by se byl povinen vypořádat, rozhodl o podaném odvolání a vydal informační příkaz. Tato procesní vada má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
8. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda existují jiné důvody pro odmítnutí žádosti, a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalovaný vzal v úvahu pouze důvod pro odmítnutí žádosti vymezený v § 9 odst. 1 informačního zákona (ochrana obchodního tajemství), jeho aplikaci však nepřipustil s pouhým odkazem na ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně má přitom za to, že žalovaný měl před přistoupením k vydání informačního příkazu, který představuje zásadní zásah do práv povinného subjektu a dotčených osob, učinit alespoň stručnou úvahu o případné aplikovatelnosti jiných důvodů pro neposkytnutí požadované informace, které mohou pramenit z poměrně specifického postavení žalobkyně, jež není klasickým orgánem veřejné moci, ale veřejnoprávním provozovatelem televizního vysílání.
9. Žalobkyně se v roli výrobce audiovizuálních děl pohybuje v silném konkurenčním prostředí a údaje o celkových výrobních nákladech ani o dílčích položkách rozpočtu nákladů na výrobu není žádoucí zveřejňovat s ohledem na konkurenci. Údaje navíc bez odborné interpretace nemají pro diskuzi o věcech veřejného zájmu potřebnou vypovídací hodnotu, zvláště pokud jsou zkresleny mírou využití interních kapacit a neznalostí dalších výrobních parametrů pořadu (technologie, rozsahu natáčení a postprodukce, okolnostmi natáčení/výroby atd.). Tato žalobní námitka je provázána s předchozí námitkou, jíž se žalobkyně vymezila vůči tomu, že žalobce rozhodl o odvolání, aniž by zajistil, aby dotčeným osobám bylo umožněno uplatňovat v odvolacím řízení jejich práva, konkrétně právo na vyjádření se k podanému odvolání. Nelze *a priori* vyloučit, že dotčené osoby mohly ve svých případných vyjádřeních předeštit argumentaci relevantní právě pro otázku existence jiných důvodů pro odmítnutí žádosti.
10. Za tohoto stavu tak nebylo z prvostupňového rozhodnutí, ze spisu ani z vlastní činnosti nadřízeného orgánu zřejmé, zda jsou zde důvody pro odmítnutí žádosti, a proto bylo povinností žalovaného postupovat v intencích § 16 odst. 4 informačního zákona, tedy vyzvat povinný subjekt, aby ve stanovené lhůtě doplnil spis o údaje nezbytné k posouzení aplikovatelnosti informačního příkazu, zejména aby uvedl všechny důvody pro odmítnutí žádosti včetně jejich odůvodnění. Žalovaný tak ale neučinil a namísto toho se spokojil se strohou, z hlediska zákonných požadavků na odůvodnění rozhodnutí nedostatečnou úvahou zaměřenou pouze na důvod pro odmítnutí žádosti spočívající v ochraně obchodního tajemství.
11. Žalobkyně tak navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 28. 5. 2024 k žalobní námitce týkající se nezohlednění práv třetích osob uvedl, že v řízení o žádosti byla více než stovka dotčených osob, jejichž seznam byl zahrnut v odvolacím správním spisu. Tyto osoby byly žalobkyní v rámci druhého kola řízení o žadatelově žádosti osloveny a bylo jim umožněno, aby se k podané žádosti vyjádřily. Tato skutečnost byla reflektována rovněž v žalobě a v prvostupňovém rozhodnutí, v němž bylo výslovně uvedeno, kolik dotčených osob na výzvu žalobkyně reagovalo a jakým způsobem.
13. K absenci označení účastníků ve výrokové části žalovaný uvedl, že dotčené osoby nebyly objektivně hlavními účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, neboť šlo o účastníky vedlejší ve smyslu § 27 odst. 2. Vedlejší účastníci řízení přitom v souladu s ustanovením § 68

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

odst. 2 správního řádu, resp. *a contrario* k jeho výslovnému znění, ve výroku rozhodnutí uvedení být nemusí. Ve výroku rozhodnutí musí být uvedeni a identifikováni toliko hlavní účastníci řízení, což v žalobou napadeném případě bylo učiněno (byl identifikován žadatel o informace). Identifikace vedlejších účastníků řízení (ve smyslu odst. 2 zmíněného ustanovení) a účastníků řízení na základě zvláštních zákonů (ve smyslu odst. 3 zmíněného ustanovení) ve výroku rozhodnutí provedena být nemusí, respektive může být provedena až v rámci odůvodnění rozhodnutí.

14. To žalovaný sice objektivně neučinil, měl k tomu ovšem podstatný důvod, spočívající ve specifikách řízení o žádosti podané dle informačního zákona oproti běžnému správnímu řízení. V běžném správním řízení vedeném dle správního řádu mají být z povahy věci všichni účastníci řízení vždy známi a náležitě identifikováni. Řízení dle informačního zákona je v tomto směru specifické zejména v tom, že identifikace vedlejších účastníků řízení může být součástí požadované informace, tedy předmětem žádosti, jak tomu ostatně bylo i v nynějším případě. Dle žalovaného tak bylo v tomto případě potřeba přihlídnout ke specifikům řízení vedeného dle informačního zákona, nikoliv aplikovat správní řád bezmyšlenkovitě bez ohledu na to, že identifikací dotčených osob, respektive vedlejších účastníků řízení, by se část informačního příkazu stala redundantní, jelikož by takto část požadovaných informací žadateli sdělil sám odvolací orgán. Žalovaný sice neměl za to, že byl dán důvod pro odmítnutí žádosti, naopak měl za to, že požadované informace mají být poskytnuty. Zamýšlel se však vyhnout tomu, aby si osoboval postavení povinného subjektu v tom smyslu, že část požadovaných informací sám žadateli jejich zveřejněním v žalobou napadeném rozhodnutí bez dalšího poskytne.
15. Námitka o nesplnění povinnosti zaslat stejnopis odvolání všem účastníkům řízení dle § 86 odst. 2 správního řádu není dle žalovaného zcela srozumitelná. V prvé řadě není zřejmé, v jakém smyslu se žalovaný údajně dopustil pochybení při plnění povinností dle ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu, když je to právě správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, tedy v předmětném případě žalobkyně, kdo má zaslat stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě vyjádřili.
16. O odlišnou situaci by se případně mohlo jednat tehdy, pakliže by žalobkyní namítané pochybení namítal účastník řízení, který by se tím, že mu prvostupňovým či odvolacím orgánem nebylo umožněno se k odvolání vyjádřit, cítil být dotčen na svých právech. Tak tomu ovšem v tomto případě nebylo, neboť účastníci řízení, kteří byli o výsledku odvolacího řízení prokazatelně informováni, proti rozhodnutí žalovaného nikterak nebrojili (vyjma jediného obecně negativního vyjádření v prostém znění „nesouhlasím“). K tomu žalovaný dodává, že sama žalobkyně však z pozice prvostupňového správního orgánu tímto procesním pochybením na svých subjektivních právech objektivně zkrácena být nemohla.
17. Žalobkyní namítané procesní pochybení (mimoto zapříčiněné primárně vinou žalobkyně) nekonstituovalo nezákonnost napadeného rozhodnutí, když proti tomuto rozhodnutí žádný z účastníků řízení efektivně nebrojil. K tomu žalovaná odkazuje na judikaturu představovanou například rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2023, č. j. 62 A 54/2022-172: „*V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018–116, zaznělo, že "ačkoliv platí obecná povinnost doručit účastníkovi řízení v případě doplňování odvolacího řízení výzvu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, nevyvolává nesplnění uvedené povinnosti vždy nutnost zrušení správního rozhodnutí. Porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost" (...). Je to přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011–78, podle něhož "[namít-li žalobce v posuzované věci nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, je [...] pro úspěšnost dané námítky nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritoriální rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby ke takové procesní vadě nedošlo." K tomu také v rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008–80, Nejvyšší správní soud uvedl: "Procesní pochybení však může být*

důvodem ke zrušení rozhodnutí zásadně tehdy, pokud se jednalo o takové pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí (...)“.

18. V tomto případě lze dle názoru žalovaného dovodit, že pokud více než stovka dotčených osob, respektive vedlejších účastníků řízení, neměla zájem hájit svá práva vyjádřením se k žadatelově žádosti (ze spisu vyplývá, že negativně se vyjádřila jen část, některé naopak reagovaly souhlasně a zbytek na výzvu žalobkyně nereagoval vůbec), ani vyjádřením se k rozhodnutí Úřadu (žalovaný eviduje pouze jedinou negativní reakci a dále jeden ověřovací dotaz, zda se skutečně jedná o rozhodnutí Úřadu), tak tyto osoby evidentně neměly zájem ani na tom, aby jejich informace nebyly žadateli poskytnuty. Žalovaný má tedy za to, že subjektivní práva dotčených osob tím, že jim bylo opomenuto umožnit vyjádřit se k podanému odvolání, respektive k podkladům žalobou napadeného rozhodnutí, nebyla neúměrně dotčena, a z popsání postupu tedy nelze dovozovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný má tudíž za to, že Česká televize, která byla v předmětném odvolacím řízení povinným subjektem, tedy prvostupňovým správním orgánem, nemůže z pozice žalobkyně celý první žalobní bod týkající se tvrzeného zkrácení práv účastníků řízení vůbec efektivně uplatnit, jelikož případným opomenutím vyrozumění vedlejších účastníků řízení, k němuž ostatně sama svou nečinností přispěla, objektivně nebyla zkrácena na svých právech.
19. Námitku o tom, že se žalovaný zabýval v nedostatečném rozsahu otázkou, zda existují jiné důvody pro odmítnutí žádosti, považuje žalovaný rovněž za nedůvodnou. Žalobkyně v předmětné věci postupně vydala dvě rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, přičemž obě rozhodnutí se opírala pouze o ustanovení § 8a odst. 1 informačního zákona a ochranu subjektivních práv dotčených osob. Měla-li žalobkyně za to, že na posuzovanou žádost současně dopadá i další výlučka z práva na informace, nic jí nebránilo v tom, aby ji ve svých rozhodnutích zmínila. Žalobkyně ovšem aplikovala pouze ustanovení § 8a odst. 1 informačního zákona, žádnou další výlučku z práva na informace ve svém rozhodnutí neuvedla. Po žalovaném jakožto nadřízeném orgánu žalobkyně v řízeních dle informačního zákona nelze požadovat, aby za žalobkyni odůvodňoval její rozhodnutí a aby za ni domýšlel další možné, ale neuplatněné důvody pro odmítnutí žádosti. Úlohou nadřízeného orgánu dle informačního zákona je, aby posoudil, zda odmítnutí žádosti bylo v souladu se zákonem. Žalovaný učinil zadost tomu, aby zkoumal, zda nelze uplatnit další myslitelné výluky z práva na informace, tím, že odkázal na ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona, jehož aplikaci by bylo možno v daném případě zvažovat. Ze správního spisu však jasně vyplynulo, že dotčené osoby byly externími subjekty, jimž žalobkyně poskytla veřejné prostředky.
20. Informace typu „jméno, příjmení a částka“ dle názoru žalovaného v kontextu možného konkurenčního prostředí, v němž se žalobkyně pohybuje, o ničem nevypovídají. Současně je třeba s ohledem na ustanovení § 9 odst. 2 informačního zákona mít na paměti, že i kdyby se v případě vyplacených částek mělo skutečně jednat o obchodní tajemství, prokazatelně se jednalo o informace o vyplacených veřejných prostředcích. Byla tak jednoznačně naplněna díkce § 9 odst. 2 informačního zákona, dle níž *„při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství“*. Požadované informace tak objektivně nebylo možné chránit ani jako obchodní tajemství. Žalovaný neshledal důvod tuto skutečnost blíže odůvodňovat, skutkový stav byl postaven najisto, žalobkyně tuto výlučku z práva na informace ve svém rozhodnutí vůbec neuplatnila a Úřad tak neměl povinnost ji hlouběji rozebírat.
21. Pakliže se žalobkyně žalobou domáhá, aby se žalovaný „stručně“ zabýval veškerými dalšími výlukami z práva na informace, které v daném případě nebylo možné uplatnit, pak takovému požadavku nelze reálně vyhovět s ohledem na zásadu stručnosti, jasnosti a srozumitelnosti správních rozhodnutí. Takovou činnost navíc nadřízenému orgánu zákon neukládá. Žalovaný jakožto odvolací orgán nemá aktivně vyhledávat důvody pro odmítnutí žádosti, nýbrž má zkoumat jejich existenci či neexistenci. Žalobkyně měla dostatečný prostor pro to, aby daný

případ náležitě posoudila a identifikovala všechny aplikovatelné výluky z práva na informace. To, že je ve svých rozhodnutích neuplatnila, nelze přičítat k tíži žalovanému. Odvolací orgán má přezkoumat důvody, které povinný subjekt vedly k odepření požadovaných informací, a zda těmto důvodům odpovídá popsáný skutkový stav. Současně má posoudit, zda poskytnutí požadovaných informací nebrání některý z důvodů uvedených v informačním zákoně. Žalovaný má za to, že výše uvedeným požadavkům plynoucím z § 16 odst. 5 informačního zákona dostál.

22. K tvrzení, že dotčené osoby mohly ve svých případných vyjádřeních předeštit argumentaci relevantní pro otázku dalších důvodů pro odmítnutí žádosti, odkazuje žalovaný na svou argumentaci k prvnímu žalobnímu bodu s tím, že měla-li žalobkyně za to, že dotčené osoby z pozice vedlejších účastníků řízení mohly do odvolacího řízení vnést něco nového, měla splnit svou povinnost vymezenou v § 86 odst. 2 správního řádu, tyto osoby k vyjádření k odvolání vyzvat a jejich vyjádření předložit žalovanému spolu se správním spisem a s podaným odvoláním. Jelikož tak neučinila, nelze tuto skutečnost přičítat k tíži žalovanému. Argumentace dotčených osob k podanému odvolání by logicky nemohla ovlivnit rozhodnutí žalobkyně jakožto povinného subjektu ve smyslu nastíněném v její žalobě, tedy že by ji potenciálně upozornila na další možné důvody pro odmítnutí žádosti, neboť žalobkyně dotčené osoby k vyjádření k žadatelově žádosti prokazatelně vyzvala a reakce dotčených osob ve spisu zaevidovala. Tyto reakce měla žalobkyně prokazatelně k dispozici jako podklady pro rozhodování o žadatelově žádosti, přičemž z nich nedovodila žádný další aplikovatelný důvod pro odmítnutí žádosti.
23. V této souvislosti je rovněž třeba upozornit, že žalobkyně žadatelův odkaz na § 9 informačního zákona obsažený v jeho odvoláních ve svých předkládacích zprávách opakovaně označila za „irelevantní“. Nelze tak připustit, že žalobkyně o výluce obsažené v ustanovení § 9 informačního zákona nevěděla, když ji jako „irelevantní“ odmítla blíže komentovat. Pokud tuto výlukou z práva na informace (či jakoukoliv další výlukou z práva na informace) zamýšlela na daný případ aplikovat, mohla a měla tak ve svém rozhodnutí učinit. To, že tak neučinila, nelze přičítat k tíži žalovanému.
24. Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že měl aplikovat § 16 odst. 4 informačního zákona a vyzvat žalobkyni k doplnění spisu, protože nebylo zřejmé, zda jsou důvody pro odmítnutí žádosti. Z pohledu žalovaného byl skutkový stav natolik zřejmý, že bylo možno vydat informační příkaz. Nebyly totiž dány důvody pro odmítnutí žádosti. Má-li žalobkyně za to, že žalovaný měl na základě ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona zjišťovat, zda na daný případ „přece jen“ nezamýšlela uplatnit i další výluky z práva na informace, respektive že jí měl s odkazem na § 16 odst. 4 informačního zákona umožnit, aby své rozhodnutí zpětně doplnila, jednalo by se dle názoru žalovaného o nepřipustný postup. Dle žalovaného totiž postup dle § 16 odst. 4 informačního zákona k takovým účelům rozhodně neslouží. Neslouží ani k dodatečnému odůvodňování rozhodnutí povinného subjektu ani k tomu, aby odvolací orgán před povinným subjektem obhajoval zvolené důvody pro odmítnutí. Odvolací orgán má přezkoumat důvody, které k odepření vedly, jakož i to, zda těmto důvodům odpovídá popsáný skutkový stav. Současně má posoudit, zda poskytnutí požadovaných informací nebrání zákonný důvod.
25. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud u napadeného rozhodnutí neshledal. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť žalobkyně se podle uvedeného ustanovení nevyjádřila a soud tak má za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasila. Žalovaný ve svém vyjádření souhlasil s rozhodnutím bez jednání.

27. Pokud jde o aktivní legitimaci žalobkyně, soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 20. 10. 2023, č. j. 3 As 383/2021-26, souhlasí, že žalobkyně je v nyní projednávané věci oprávněna bránit se proti napadenému rozhodnutí žalobou proti rozhodnutí podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s.
28. První žalobní námitkou je argument, že žalovaný v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neuvedl označení dotčených osob coby účastníků řízení ve výroku zrušujícího rozhodnutí. Absence označení účastníků řízení ve výrokové části rozhodnutí je podle žalobkyně nezákonná a zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o informačním příkazu.
29. Městský soud k tomuto uvádí, že tato žalobní námitka je nedůvodná. Jak uvádí komentářová literatura, „*V případě vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti (tedy v případě úplného či částečného nevyhovění žádosti o informaci) bude osoba dotčená poskytnutím informace v postavení tzv. vedlejšího účastníka řízení podle § 27 odst. 2 spr. řádu (...).*“ (srov. komentář k § 1 in: J E L Í N K O V Á, J., T U H Á Č E K, M. Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2024-10-29]. ASPI_ID KO106_1999CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).
30. Z téhož komentáře se dále podává následující: „*Pokud by poskytnutím informace byly dotčeny další osoby (osoby, jichž se požadovaná informace týká), stávají se okamžikem vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti účastníky řízení podle § 27 odst. 2 spr. řádu. Rozhodnutím o odmítnutí žádosti sice na svých právech jistě nejsou dotčeny, ale opačným rozhodnutím v odvolacím řízení by samozřejmě na svých právech přímo dotčeny být mohly (resp. poskytnutím informace, která se jich týká, byly). Účastníci řízení podle § 27 odst. 2 spr. řádu se neuvádějí ve výrokové části rozhodnutí (...).*“
31. Podle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu věty první přitom platí, že *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.* Z uvedeného je tedy zřejmé, že osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny, mají postavení účastníků podle § 27 odst. 2 správního řádu, tedy účastníků vedlejších. Ti se přitom ve výroku rozhodnutí neoznačují. Soud tak žalobkyni nemůže přisvědčit, že by absence označení těchto osob ve výroku byla nezákonná či zakládala vadu nepřezkoumatelnosti. V této souvislosti dále soud dodává, že ve shodě s žalovaným souhlasí s tím, že není žádoucí, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí vedlejší účastníky (tedy dotčené osoby) označil. V takovém případě by *de facto* nahrazoval činnost povinného subjektu, a žalovaným vydaný informační příkaz by se stal nadbytečným. Sdělení dotčených osob žadateli je úkolem žalobkyně jakožto povinného subjektu. Pokud by tyto osoby žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, došlo by k sdělení těchto osob žadateli.
32. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný nezaslal v souladu s § 86 odst. 2 správního řádu stejnopis podaného odvolání všem dotčeným osobám, které se mohly proti rozhodnutí odvolat, a neučinil výzvu, aby se k odvolání vyjádřily. Žalovaný i přesto, že těmto účastníkům řízení nebyla dána možnost vyjádřit se k odvolání a uplatnit tak námitky, s nimiž by se byl povinen vypořádat, rozhodl o podaném odvolání a vydal informační příkaz. Tato procesní vada má dle žalobkyně za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
33. Ve shodě s žalovaným musí soud konstatovat, že z uvedené námítky není zřejmé, jak by se vůbec uvedeného pochybení mohl žalovaný dopustit. Podle ustanovení § 86 odst. 2 věta první *Správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili.* Tímto správním orgánem je přitom myšlen prvostupňový správním orgán, kterým je v nynějším

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

případě s ohledem na své postavení coby povinného subjektu žalobkyně. Uvedená zákonná konstrukce je přitom takto nastavena z několika důvodů. Jak uvádí literatura, „(...) *důvod, proč se odvolání podává u toho správního orgánu, vůči jehož rozhodnutí směřuje, není samoúčelný. Naopak se jedná o obvyklou procesní úpravu i v jiných právních odvětvích a předpisech. Důvod je velmi prozaický. S přijetím odvolání je spojena řada podpůrných či procesních úkonů, které je třeba učinit. Ty by měl dělat ten správní orgán, který má k věci a k účastníkům řízení nejbližší, a v neposlední řadě také z toho důvodu, že má k dispozici spisový materiál (spis). Správní orgán prvního stupně je schopen bez větších nesnází posoudit, zda se jedná o včasné a přípustné odvolání, zda odvolání podal ten, kdo k jeho podání byl oprávněn apod. Kromě toho správní orgán prvního stupně činí další kroky, jejichž účelem je příprava věci do takového stadia, aby odvolací správní orgán už mohl „jen“ rozhodnout ve věci samé.*“ (srov. POTĚŠIL, Lukáš. § 86 [Podání odvolání a vyjádření k odvolání]. In: POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 485, marg. č. 14.)

34. Uvedené povinnosti, tedy zaslání stejnopisu podaného odvolání a učinění výzvy k vyjádření se k odvolání, ukládá zákon prvostupňovému správnímu orgánu. Je přitom absurdní, aby žalobkyně coby prvostupňový orgán namítala porušení těchto povinností, nebo tvrdila, že se porušení těchto povinností měl dopustit žalovaný. Porušení těchto povinností by případně mohl namítat některý z účastníků. Judikatura, reprezentovaná například rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2023, č. j. 62 A 54/2022-172, na který poukázal žalovaný, navíc zastává názor, že uvedené procesní vady nezakládají bez dalšího nezákonnost. Je totiž nezbytné, aby byl osvědčen rozsah a intenzita těchto pochybení, které by skutečně měly vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Jak však soud uvedl výše, tyto úvahy jsou v nyní projednávané věci nadbytečné, neboť splnění uvedených zákonných povinností bylo na žalobkyni, nikoliv žalovaném. Soud tak ani tuto námitku žalobkyně neshledal důvodnou.
35. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný se nedostatečně zabýval otázkou, zda existují jiné důvody pro odmítnutí žádosti. Žalovaný vzal v úvahu pouze důvod pro odmítnutí žádosti vymezený v § 9 odst. 1 informačního zákona, jeho aplikaci však nepřipustil s pouhým odkazem na ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona. Žalobkyně má přitom za to, že žalovaný se měl zabývat aplikovatelností jiných důvodů pro neposkytnutí požadované informace.
36. Rovněž tuto žalobní námitku musí soud odmítnout jako zcela nedůvodnou. Povinností žalovaného není nahrazovat činnost povinného subjektu, vyhledávat všechny možné důvody pro odmítnutí poskytnutí informací či se detailně zabývat skutečností, zda je možné aplikovat jiný důvod pro odmítnutí než ten, který povinný subjekt uplatnil. Pokud žalobkyně tvrdí, že žalovaný vzal v úvahu pouze důvod pro odmítnutí žádosti vymezený v § 9 odst. 1 informačního zákona, jeho aplikaci však nepřipustil s pouhým odkazem na ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona, neshledává soud na tomto závěru žádného pochybení. Podle § 9 odst. 2 *Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.* Městský soud přitom ve shodě s žalovaným nepovažuje za sporné, že informace požadované v nynější věci se týkají používání veřejných prostředků, resp. jejich rozsahu a příjemci. Je tudíž zřejmé, že žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že tento žalobkyní uváděný důvod pro odmítnutí nemohl obstát. Soud se s tímto hodnocením žalovaného ztotožňuje.
37. Tvzení žalobkyně, že „nelze a priori vyloučit, že dotčené osoby mohly ve svých případných vyjádřeních předeštlí argumentaci relevantní právě pro otázku existence jiných důvodů pro odmítnutí žádosti“, považuje soud za naprosto zavádějící. Existenci důvodů pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací posuzuje povinný subjekt, kterému je žádost adresována. Tím je v tomto případě žalobkyně. Skutečnost, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti, či posouzení, zda povinným subjektem uplatněné důvody obstojí, jsou pak dány k úvaze odvolacímu orgánu, případně soudu. V žádném případě však nelze přistoupit na žalobkyni naznačené řešení, že jsou to snad vedlejší účastníci řízení (tedy osoby, které by poskytnutím informací mohly být dotčeny), kdo by měl za povinný

subjekt vyhledávat či domýšlet, zda jsou v daném případě dány důvody pro odmítnutí poskytnutí informací.

38. Námitku žalobkyně o tom, že se žalobkyně pohybuje v konkurenčním prostředí, a že požadované údaje bez odborné interpretace nemají potřebnou vypovídající hodnotu, nepovažuje soud za relevantní. Žalobkyně sama uvádí, že vystupuje ve specifickém postavení. To jí podle soudu ovšem v porovnání s jinými vykonavateli veřejné správy nezaručuje pouze větší možnosti obrany či více práv, nýbrž na druhou stranu na ni klade také větší požadavky mimo jiné i právě v oblasti transparentnosti a otevřenosti v porovnání s čistě komerčními subjekty, které v oblasti výroby audiovizuálních děl působí.
39. S ohledem na již výše predestřenou argumentaci pak soud odmítá tvrzení žalobkyně, že by žalovaný měl vyzývat povinný subjekt k doplnění spisu a zejména byl povinen uvést všechny důvody pro odmítnutí žádosti. Takový postup by byl mimořádně nevhodný a časově náročný. Byla-li žalobkyně přesvědčena o tom, že jsou zde jiné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, nic jí nebránilo jej ve svém rozhodnutí uvést, a pokud by je žalovaný neshledal důvodnými, uvést tyto důvody v žalobě. To se však nestalo.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

40. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
41. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopad 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu